

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.593 van 20 januari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 4 september 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 september 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 4 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Soedanese nationaliteit, verklaart op 1 december 2003 het Rijk te zijn binnengekomen.

Op 2 december 2003 verklaart verzoeker zich vluchteling.

Op 24 december 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 25 maart 2004 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigde beslissing van weigering van verblijf. Verzoeker tekent tegen deze beslissing een beroep aan bij de Raad van State.

Op 24 november 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van (het oude) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker dient een tweede asielaanvraag in op 12 september 2007.

Op 22 mei 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker tekent tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die op 6 augustus 2008 bij arrest nr. 14.900 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker weigert.

Op 4 september 2008 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard. Op 12 september 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Deze beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds december 2003 in België verblijft, een grote wil zou hebben tot integratie en Nederlandse lessen heeft genomen, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt Ingediend. Deze elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechte voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land zou dienen te verlaten. De eerste asielprocedure werd op 29.03.2004 afgesloten met een negatieve beslissing 'niet ontvankelijk, weigering van verblijf' van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 31.03.2004. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef van 31.03.2004 tot 11.09.2007 illegaal in België, Uit dit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de eerste asielprocedure (namelijk minder dan 4 maanden) was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Op 12.09.2007 vroeg betrokkene opnieuw asiel aan. Op 23.05.2008 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming', waartegen betrokkene een beroep instelde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 06.08.2008 werd de tweede asielprocedure afgesloten met een verwerping van dit beroep door de RW. De duur van de tweede asielprocedure (namelijk minder dan 1 jaar) was evenmin van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat hij ernstige problemen heeft gekend in Soedan, dat hij er onvoldoende kon rekenen op de bescherming van de autoriteiten, dat hij er vreesde voor zijn leven en vrijheid en dat hij geen andere oplossing zag dan te vluchten richting België. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene ernstige problemen heeft gekend en vreest voor zijn

leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkene voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidige verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Daarenboven blijkt uit de gegevens waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beschikt dat betrokkene verklaarde 'vóór 1 mei 2003 geen problemen' gekend te hebben in Soedan. [...] "Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u gedurende een periode van 5 maanden, van juli tot november 2003 (net voor zijn komst naar België), nog in Soedan verbleef zonder dat u ernstige problemen kende. Deze vaststellingen tasten de ernst van de door u beweerde vrees bijkomend aan". (CGVS dd.25.03.2004) En het CGVS stelde op 22.05.2008 dat betrokkene de Belgische asielinstanties bewust probeerde te misleiden en bezwaarlijk nog enig geloof gehecht kan worden aan de door betrokkene aangehaalde vervolgingsfeiten.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM (verbod van foltering) betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook de loutere vermelding van art.2 EVRM (recht op leven) volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden, daar er geen bewijzen aanwezig zijn dat dit artikel zou geschonden zijn.

Betrokkene stelt dat zijn vrees wordt bevestigd In mensenrechtenrapporten, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter invoeren van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RvV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Verder beweert betrokkene ook dat hij In Liberia geen bescherming kan genieten losstaande van de bepalingen van de Conventie van Geneve. Dit werd niet nagegaan in de asielprocedure." Dit wordt niet weerhouden als buitengewone omstandigheid, daar betrokkene niet verduidelijkt waarom hij van Liberia bescherming zou willen, gezien betrokkene van Soedan afkomstig is. Bovendien kan het indienen van onderhavig regularisatieverzoek geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput."

Op 16 september 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

«Schending van het artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Manifeste beoordelingsfout.

Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, §3 van de wet van 15.12.1980 onontvankelijk wordt verklaard.

Dat verweerder in de bestreden beslissing dat verzoeker zich dient te beroepen op artikel 9.2 Vw.

Dat verzoeker wil verwijzen naar de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) " dat de Overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen; deze motivering moet bestaan uit juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen, draagkrachtig en deugdelijk..."

" Vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausible motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn niet afdoende)".

Dat verzoeker opmerkt dat een eenvoudige verwerping met een stereotiepe en eenvoudige formule van verzoekers motieven niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Dat de beslissing van verweerder nergens afdoende motiveert waarom verzoekers verblijf in België, verzoekers duurzame sociale bindingen in België, geen uitzonderlijke omstandigheden uitmaken.

Dat dienaangaande verzoeker opnieuw verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State die reeds stelde dat

"Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 9, § 3 zijn geen omstandigheden van overmacht. Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoonde dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te vragen." (R.v.St. nr. 93.760, 6 maart 2001, Rev. Dr. Etr. 2001, 217, advies CUVÉLIER, B.)

Dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Teruggaan naar haar land van herkomst is bijzonder moeilijk gezien de ernstige toestand aldaar, maar tevens de sociale banden en de psychologische toestand die hiermee in verband staat.

Dat de motiveringsplicht door verweerder werd geschonden.

Dat door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Dat verweerder in de onontvankelijkheidsbeslissing stelt dat het element van integratie geen buitengewone omstandigheid is.

Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Dat dergelijk motivering uiteraard niet afdoende is.

Verzoeker heeft niemand waarop hij kan terugvallen in het land van herkomst. Verzoeker heeft ook geen mutualiteit in het land van herkomst (dus ook geen terugbetaling).

Dit houdt in dat verzoeker op het ogenblik dat hij zijn aanvraag indiende bij de Burgemeester van de Stad inzake de toepassing van artikel 9, par. 3 van de wet van 15.12.1980, dat verweerder met het element van de toestand in het land van herkomst en het verblijf bij de beoordeling van de ontvankelijkheid wel degelijk diende te weerhouden teneinde tot ontvankelijkheid te besluiten.

Dat de bevoegdheid in deze niet zorgvuldig werd gehanteerd.

In elk geval dient vastgesteld te worden dat verweerdere argument niet werd beoordeeld in functie van het "bijzonder moeilijk" zijn terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te vragen doch dat enkel afgewezen wordt op basis van het volgens verweerder niet voorleggen door de verzoeker van "buitengewone omstandigheden".

Dat deze rechtspraak van de Raad van State niet wordt toegepast in individuele dossiers, hetgeen inzake de vaststelling der feiten toch noodzakelijk is.

Dat de bestreden beslissing enkel "ongegrondelementen" aanvoert ter ondersteuning van een onontvankelijkheidsbeslissing.

Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoeker aangehaalde elementen ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te vragen, wanneer deze geen rekening hield met de integratie, emotionele band van verzoeker met ons land en de andere argumenten wanneer deze in een onontvankelijkheidsbeslissing "ten gronde" motiveert.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.»

2.1.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat uit het verzoekschrift van verzoeker blijkt dat deze niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van deze motieven zodat het doel van de formele motiveringsplicht in casu werd bereikt. De naleving van deze plicht houdt geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke

correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Waar verzoeker dus het tegenovergestelde aanneemt, is zijn toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan hij de schending opwerpt zodat het middel in rechte faalt. Bij de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan aan verzoeker het inzicht verschaft om een nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is daarenboven genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als feitelijke grondslag zijn vermeld. Er is in casu bovendien wel degelijk afdoende geantwoord op de door verzoeker in zijn aanvraag voorgelegde elementen. Het normdoel van de door verzoeker aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd. De uiteenzetting van verzoeker kan aan het voorgaande volgens verwerende partij geen afbreuk doen temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels. De gemachtigde van de minister nam geheel terecht, gelet op de elementen van het dossier, een beslissing houdende het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoeker in wiens hoofde geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen aanvaard worden, kan zich immers niet op ontvankelijke wijze beroepen op artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing ging zeer uitgebreid in op de motieven die de onontvankelijkheid van de aanvraag betreffen. Verzoekers uiterst vage en summiere beschouwingen in zijn verzoekschrift missen feitelijke en juridische grondslag en kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen. De gemachtigde van de minister heeft geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard.

2.1.3. Verzoeker volhardt in zijn repliekmemoire in het door hem in zijn initieel verzoekschrift aangevoerde middel.

2.1.4. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoekers aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen

worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In zijn aanvraag haalde verzoeker volgende elementen aan in zake de buitengewone omstandigheden:

“Mijn cliënte is afkomstig uit Soedan. Hij heeft er ernstige problemen gekend. Verzoeker kon onvoldoende rekenen op de bescherming van de autoriteiten.

Cliënte vreesde voor zijn leven en vrijheid, en zag geen andere oplossing dan te vluchten richting België waar hij asiel aanvroeg dat afgewezen werd.

Een voorziening tot schorsing en annulatie werd ingesteld voor de Raad van State. Cliënt kan zich niet verzoenen met de genomen beslissing evenwel.

Verzoeker keerde nooit terug naar Soedan zijn land waar hij geboren was en wiens nationaliteit hij heeft. Verzoeker vreest er voor zijn leven. Verzoeker verliet ook nooit ons grondgebied na zijn asielaanvraag.

Maar het feit niet erkend te zijn als vluchteling zoals voorzien in de Conventie van Genève van 28 juli 1951 neemt niet weg dat mijn cliënt schrik heeft om naar zijn land (Soedan) terug te keren.

Evenwel is het zo er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel en actueel risico zou lopen op ernstige schade zoals en die zich niet onder de bescherming van dat land kan stellen,

De ernstige schade bestaat zoals U weet uit:

a) de doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict

Het is zo dat in Liberia mijn cliënt geen bescherming kan genieten losstaande van de bepalingen van de Conventie van Geneve. Dit werd niet nagegaan in de asielprocedure.

Dat het recht op leven van artikel 2 EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vredetijd, maar beschermt bovendien, samen met het verbod van foltering van artikel 3 EVRM, één van de meest fundamentele waarden die de

democratische staten die de Raad van Europa vormen (Hof Mensenrechten 27 september 1995 (McCamil/Verenigd Koninkrijk) PubL Eur. Court HR.R 1996, Senek nr. 324).

Dat hoewel de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de Aanvullende Protocolen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, moet nochtans in principe aangenomen worden dat artikel 3 EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, door de foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden. Het is niet anders wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting. Dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, kunnen niet in aanmerking worden genomen. De bescherming die door voornoemd artikel 3 wordt verzekerd is dus ruimer dan die voorzien in artikel 33 van het Internationaal Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De uitzetting zou bijgevolg artikel 3 E.V.R.M schenden zolang hij een ernstig risico loopt op folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen (Hof Mensenrechten, 17 december 1996, (Ahmed/Oostenrijk), Rev.Dr. étr. 1997, 88).

De vrees die cliënt heeft wordt bevestigd in mensenrechtenrapporten.

In deze omstandigheden kan niet verwacht worden dat mijn cliënt zich naar zijn land van herkomst begeeft om aldaar bij de Belgische diplomatieke post een machtiging tot verblijf aan te vragen.

Derhalve is zijn aanvraag ontvankelijk."

De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

- het feit dat betrokkene sinds december 2003 in België verblijft, een grote wil zou hebben tot integratie en Nederlandse lessen heeft genomen, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt Ingediend.

- de elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

- betrokkene wist dat zijn verblijf slechte voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land zou dienen te verlaten.

- de eerste asielprocedure werd op 29.03.2004 afgesloten met een negatieve beslissing 'niet ontvankelijk, weigering van verblijf' van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 31.03.2004. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef van 31.03.2004 tot 11.09.2007 illegaal in België,

- op 12.09.2007 vroeg betrokkene opnieuw asiel aan. Op 23.05.2008 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming', waartegen betrokkene een beroep instelde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 06.08.2008 werd de tweede asielprocedure afgesloten met een verwerping van dit beroep door de Raad.

- Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de eerste asielprocedure (namelijk minder dan 4 maanden) was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. De duur van de tweede asielprocedure (namelijk minder dan 1 jaar) was evenmin van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

- betrokkene beweert dat hij ernstige problemen heeft gekend in Soedan, dat hij er onvoldoende kon rekenen op de bescherming van de autoriteiten, dat hij er vreesde voor zijn leven en vrijheid en dat hij geen andere oplossing zag dan te vluchten richting België. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene ernstige problemen heeft gekend en vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkene voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze Instanties.

- uit de gegevens waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beschikt blijkt bovendien dat betrokkene verklaarde 'vóór 1 mei 2003 geen problemen' gekend te hebben in Soedan. [...] "Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u gedurende een periode van 5 maanden, van juli tot november 2003 (net voor zijn komst naar België), nog in Soedan verbleef zonder dat u ernstige problemen kende." Deze vaststellingen tasten de ernst van de door betrokkene beweerde vrees bijkomend aan".

- op 22 mei 2008 stelde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat betrokkene de Belgische asielinstanties bewust probeerde te misleiden en bezwaarlijk nog enig geloof gehecht kan worden aan de door betrokkene aangehaalde vervolgingsfeiten.
- Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM (verbod van foltering) betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.
- de loutere vermelding van art.2 EVRM (recht op leven) volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden, daar er geen bewijzen aanwezig zijn dat dit artikel zou geschonden zijn.
- Betrokkene stelt dat zijn vrees wordt bevestigd in mensenrechtenrapporten, doch de Raad herinnert eraan dat het louter invoeren van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de Raad dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet.
- betrokkene beweert ook dat hij in Liberia geen bescherming kan genieten losstaande van de bepalingen van de Conventie van Genève. Dit wordt niet weerhouden als buitengewone omstandigheid, daar betrokkene niet verduidelijkt waarom hij van Liberia bescherming zou willen, gezien betrokkene van Soedan afkomstig is. Bovendien kan het indienen van een regularisatieverzoek geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput."

Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, dient te worden benadrukt dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet tot doel hebben betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te weren met de middelen die het recht hem verschaft.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet van 29 juli 1991) heeft, zoals hoger reeds is gesteld, tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekers ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voert in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Daar waar verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing wordt overwogen dat hij zich dient te beroepen op artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de minister, na op de in de aanvraag aangehaalde elementen te zijn ingaan, enkel toevoegt dat de elementen die betrekking hebben op de integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing stelt duidelijk dat: *“Het feit dat betrokkene sinds december 2003 in België verblijft, een grote wil zou hebben tot integratie en Nederlandse lessen heeft genomen, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt Ingediend. Deze elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

Waar verzoeker aanvoert dat verweerder in de onontvankelijkheidsbeslissing stelt dat het element van integratie geen buitengewone omstandigheid is, dient te worden opgemerkt dat de Raad vaststelt dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf niet heeft aangetoond dat zijn integratie het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen. De motiveringsplicht houdt niet in dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de achterliggende motieven van zijn overwegingen in de beslissing moet weergeven. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid heeft immers beslist dat de integratie van verzoeker geen buitengewone omstandigheid is.

Pas indien de bevoegde minister van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening kan houden met de duur van de integratie (RvS 25 april 2000, nr. 86.850). Gezien de gegrondheid van de aanvraag nog niet aan de orde is omdat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid ervan, diende de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid niet ‘verder’ te motiveren waarom hij de integratie van verzoeker niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen (RvS 19 oktober 2006, nr. 163.817). Verzoeker toont dienvolgens niet aan dat de overweging van de bestreden beslissing betreffende zijn integratie kennelijk onredelijk is, zodat hij geenszins een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk maakt.

Aangaande verzoekers verwijzing naar vaststaande rechtspraak van Raad van State waarbij gesteld wordt dat uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheden zijn die het noodzakelijkerwijze onmogelijk maken om terug te keren naar het land van herkomst, maar het voldoende is dat het gaat over omstandigheden die het bijzonder moeilijk maken om terug te keren, wijst de Raad erop dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt als zou de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing ervan uitgegaan zijn dat de aangehaalde buitengewone omstandigheden, omstandigheden dienden uit te maken die het onmogelijk maakten terug te keren naar het land van herkomst.

Waar verzoeker aanvoert dat teruggaan naar het land van herkomst bijzonder moeilijk is gezien de ernstige toestand aldaar, maar tevens de sociale banden en de psychologische toestand die hiermee in verband staat, dient te worden vastgesteld dat de bestreden

beslissing hieromtrent overweegt dat *“Betrokkene beweert dat hij ernstige problemen heeft gekend in Soedan, dat hij er onvoldoende kon rekenen op de bescherming van de autoriteiten, dat hij er vreesde voor zijn leven en vrijheid en dat hij geen andere oplossing zag dan te vluchten richting België. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene ernstige problemen heeft gekend en vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkene voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze Instanties.*

Daarenboven blijkt uit de gegevens waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beschikt dat betrokkene verklaarde 'vóór 1 mei 2003 geen problemen' gekend te hebben in Soedan. [...] "Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u gedurende een periode van 5 maanden, van juli tot november 2003 (net voor zijn komst naar België), nog in Soedan verbleef zonder dat u ernstige problemen kende. Deze vaststellingen tasten de ernst van de door u beweerde vrees bijkomend aan". (CGVS dd.25.03.2004) En het CGVS stelde op 22.05.2008 dat betrokkene de Belgische asielinstanties bewust probeerde te misleiden en bezwaarlijk nog enig geloof gehecht kan worden aan de door betrokkene aangehaalde vervolgingsfeiten.”

Verzoeker maakt met zijn loutere bewering niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de door hem genomen vaststellingen is gekomen.

In zoverre verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen rekening hield met het feit dat hij niemand heeft in zijn land van herkomst waarop hij kan terugvallen en dat hij geen mutualiteit heeft in het land van herkomst (dus ook geen terugbetaling) dient te worden vastgesteld dat verzoeker betreffende gegevens voor het eerst in zijn verzoekschrift aanvoert, zodat het de administratie dan ook niet ten kwade kan worden geduid met deze elementen geen rekening te hebben gehouden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid uitvoerig is ingegaan op alle door verzoeker aangehaalde elementen betreffende de buitengewone omstandigheden. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk, noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Eveneens blijkt dat verzoekers zaak op geïndividualiseerde basis werd onderzocht en er in casu geen sprake kan zijn van een stereotiepe motivering. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is of dat er een manifeste appreciatiefout plaatsvond.

Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen.

De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, dat de materiële motiveringsplicht zou zijn geschonden of dat hij een manifeste appreciatiefout zou hebben gemaakt.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan.

In zoverre verzoeker vervolgens stelt dat de bestreden beslissing enkel ongegrondheidselementen aanvoert ter ondersteuning van een ontvankelijkheidsbeslissing, dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing enkel een antwoord biedt op de elementen die door verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf werden aangehaald om aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn.

In casu dient tevens te worden benadrukt dat verzoeker zelf verzuimd heeft een duidelijk onderscheid te maken in de elementen die betrekking hebben op de ontvankelijk en op de gegrondheid van zijn aanvraag.

Verzoeker maakt in het licht van zijn betoog niet duidelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding zodat hij een schending van de zorgvuldigheidsplicht geenszins aannemelijk maakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,   wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,   griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.